

De røde pyromaner.

102407

Umiddelbart etter at de kommunistiske ildspåsettere blev pågrepet etter sin nidingsdåd i Berlin utgikk der fra Arbeidernes Pressebyrå et telegram til den revolusjonære norske presse, at det hele måtte serveres leserne som en fascistisk veloverveiet handling. Denne skulde ha til hensikt utelukkende å påføre kommunistene en handling de var uskyldig i og derved ophidse stemningen mot disse. Derfor er såvel «Sørlandet» som den øvrige norske revolusjonspresse i disse dager fylt av en hellig harme over «den største provokasjon i vår tids historie». Det er Hitler som ved sin provokator har påsatt branden for derved å skape et grunnlag for angrep på arbeiderbevegelsen — som Nero blev antatt for å ha påsatt Roms brand, for å kunne gi de kristne skylden! Det er jo et ganske besnærende resonnement for alle dem der er ukjent med at den røde brand i Berlin inngår som et naturlig ledd i Den kommunistiske internasjonales program for verdensrevolusjonen.

Det er en dristighet som synes utrolig å se samfundsangriperne sette tingene slik på hodet som det i disse dager gjøres. Men det er som sagt taktikk. Det er i så henseende ganske betegnende hvad slike autoriteter som dr. Herman Harris Aall og professor N. Gjelsvik anfører i sin bok «Revolusjonspolitik og Norsk Lov».

Det heter i denne bl. a.:

Det er en kjennsgjøring enhver stat idag har å regne med, at der består en internasjonal politisk bevegelse for å omstyrte den rettsorden civiliserte stater hviler

på. Det er videre en kjennsgjøring at denne politikk har sitt sentralsted i en europeisk stormakt, hvor omstyrning av rettsordenen er foregått og som har stilt sig det program å fremkalle lignende omstyrtelser i alle andre stater ved en verdensrevolusjon. Det er fremdeles en kjennsgjøring at denne revolusjonspolitik har tilløper i alle andre stater, vistnok uten undtagelse. Likeså at tilhengere av den optrer som forfulgte uskyldigheter når de truede stater søker å verge sig mot voldsplanene. Likeledes at tilhengerne av sådanne voldsplaner påberoper sig til sin beskyttelse sådanne rettsgrunnsetninger som de selv har til formål å avskaffe så snart de får gjennomført sine planer.

Som man ser treffer dette spillet på hodet. Det er et fra historien velkjent forhold, at et politisk eller religiøst dogme kan ødelegge folks evne til å vurdere menneskelig. Inkvisisjonen og tidligere revolusjoner har gitt nok av tragiske prøver på hvilke forvildelser menneskesinn er istand til. Jo mer ukultivert et individ og et folk er, desto lettere kan det forfalle til slikt. Det er derfor ikke noget å undres over, at det er Europas minst kultiverte folk, det russiske, som er blitt foregangsfolket i den røde revolusjonspolitik.

La oss i dette valgår ha for øie en av Kominterns læresetninger, — opstillet på den 6. kongres i Moskva juli 1928: Moral er hvad der er nyttig for de revolusjonære partier.

Det vil si den moral som forgifter folkesjelen og legger landene øde.

Derfor gjelder det om å stå beredt til å verne om liv og hjem.

2/3/33.

En av Lars Selens i CUKIS VANSANDS
TIDENDE. (2/3-33) Höymann's.